

Arrest

nr. 249 736 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE TAYE
Berckmansstraat 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 18 februari 2021.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE TAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2019 werd ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en werd hem ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Het beroep in uiterst dringende

noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 215 775 van 25 januari 2019. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker bij de Raad tegen deze beslissingen heeft ingediend werd verworpen bij arrest nr. 218 378 van 18 maart 2019.

Op 20 februari 2019 werd verzoeker gerepatriëerd.

Op 13 februari 2021 werd verzoeker staande gehouden in de internationale luchthaven te Zaventem en nam de grenscontroleambtenaar de beslissing tot teruggrijping van verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 249 235 van 17 februari 2021 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van de teruggrijping van 13 februari 2021.

Op 18 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw de beslissing tot teruggrijping van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op ...18/02/2021..... om .16.00..... uur, aan de grensdoorlaatpost
.....BRUNAT.....,
werd door ondergetekende,
.....C.M.....

1

de heer / mevrouw :

naam **M.** voornaam **K.**

geboren op (...) te **Y.** geslacht (m/v) **Mannelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Armenië** wonende te /

houder van het document **Paspoort van Armenië** nummer (...)

afgegeven te **Armenië** op : **29.07.2020**

houder van het visum nr. (...) van het type **C** afgegeven door **Ambassade van België te Kiev**

geldig van **12.02.2021** tot **16.03.2021**

voor een duur van **17** dagen, met het oog op : **familiebezoek**

afkomstig uit **Kiev via Istanbul Airport met TK1937** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Na aanleiding van het opgelegde inreisverbod werd hij geseind volgens art 24 – deze SIS seining is geldig van 14.01.2019 tot 19.02.2022.

In het arrest van 13.02.2021 wordt gesteld dat (zie pagina 9 van het arrest) er geen rekening werd gehouden met de elementen aangehaald bij de visumafgifte op zich.

Het feit dat de ambassade het visum heeft afgeleverd, terwijl zij het dossier hadden moeten voorleggen aan Dienst Vreemdelingenzaken ter beoordeling gezien de SIS seining, betekent niet automatisch dat het inreisverbod, en aldus de SIS seining zijn opgeheven. Dit doet geen afbreuk

aan het feit dat betrokkene nog steeds moet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden, zoals voorzien in art 6 en 14 van de Schengengrenscore, ook al werd een visum afgeleverd. Betrokkene verklaart nu dat hij België had dienen te verlaten omdat zijn documenten waren verlopen.

Dit strookt echter niet met waarheid. Hij laat na te vermelden dat hij reeds verschillende aanvragen tot vestiging heeft ingediend, die allemaal geweigerd zijn.

Betrokkene – van Armeense nationaliteit – komt België binnen in 2013.

Betrokkene dient op 7 augustus 2014, 27 november 2015, 11 juni 2016, 24 mei 2017, 28 december 2017 en 30 mei 2018 een aanvraag gezinshereniging in als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische vader of moeder.

Deze zes aanvragen worden geweigerd op respectievelijk 8 september 2015, 8 april 2016, 22 september 2016, 15 november 2017, 3 mei 2018 en 20 december 2018.

Betrokkene heeft maar liefst 6 aanvragen ingediend in functie van zijn vader, die allen negatief werden afgesloten en dit telkens omdat betrokkene naliet de nodige documenten bij te voegen die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van zijn vader. Betrokkene verklaart dat hij steeds bij zijn ouders heeft ingewoond en dat die, gelet op hun erkende handicap van hem afhankelijk zouden zijn. Het is echter opmerkelijk dat hij stelt dat zijn ouders van hem afhankelijk zijn, terwijl hij reeds 6 maal getracht heeft en verblijfsrecht te bekomen in functie van zijn vader en aldus op grond van diens bestaansmiddelen.

Bovendien brengt betrokkene geen enkele toelichting bij aangaande de wijze waarop die afhankelijkheid zou bestaan.

Het louter bijvoegen van een attest van handicap is niet voldoende om te spreken van een dermate band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders op grond waarvan hij zou beroep kunnen doen op bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Op 14 januari 2019 werd verzoeker nogmaals aangetroffen en wordt hij gehoord door de politie.

Op 14 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Betrokkene verklaarde sedert 2013 in België te zijn. Hij verklaarde dat zijn leven hier in België is, hij hier les volgt, zijn familie hier is en dat hij het nieuws zelf niet volgt uit Armenië. Op de vraag of hij een partner heeft, antwoordde betrokkene dat het ingewikkeld is en dat betrokkene iemand heeft om hier te blijven. Betrokkene verklaarde samen te wonen met zijn ouders. Zijn broer en diens familie en zijn oom zouden ook in België wonen. Betrokkene maakte weliswaar melding van de samenwoning met zijn ouders, doch meldde op geen enkele wijze dat hij in België wilde blijven omdat zijn ouders van hem afhankelijk zouden zijn. Betrokkene heeft niet vermeld dat hij de enige of voornaamste zorgdrager is voor zijn ouders die een verminderde zelfredzaamheid hebben.

Gelet op de verklaringen van betrokkene dat hij, naast zijn vader, nog familie heeft in België, kan prima facie worden aangenomen dat niets uitsluit dat de Belgische ouders van betrokkene door deze andere familieleden kunnen worden bijgestaan en dat het verblijf in België van betrokkene niet onontbeerlijk is voor hun menswaardig bestaan in België. Bijgevolg zijn er geen elementen die een zodanige afhankelijkheidsrelatie van zijn ouders tegenover betrokkene aantonen en die het motief “het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerkgezin(sic) van betrokkene” kunnen ontcrachten.

Bijgevolg is er prima facie geen beschermenswaardig gezinsleven aangetoond van betrokkene in België. En schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Op 20.02.2019 is hij onder begeleiding vertrokken gezien hij geen vrijwillig gevolg had gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 19.03.2019 werd verzoek tot schorsing en vernietiging bijlage 13 sexties en 13septies verworpen.

Hierbij had hij ook gesteld een 7e aanvraag tot vestiging te hebben ingediend, maar hier zijn geen bewijzen van. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat betrokkene ook vanuit het buitenland een aanvraag gezinshereniging kan indienen.

Nu legt hij een attest van een huisdokter voor die verwijst naar de algemene gezondheidstoestand van zijn vader. Dit document werd opgevraagd op de ambassade. Betrokkene heeft echter nog andere familieleden in België, die in staat zijn voor zijn vader te zorgen. Er blijkt dan ook geen dringende noodzakelijkheid voor zijn aanwezigheid. Hierbij wil ik ook (sic) verwijzen naar voorafgaandelijke opmerkingen hierover.

Uit het dossier blijkt dat hij dus al meerdere keren vestiging heeft aangevraagd op basis van zijn vader.

Nu kan hij ook geen terugkeerticket voorleggen. En door te stellen dat hij BE had dienen te verlaten wegens geen geldige documenten, geeft hij de feiten niet correct weer. Derhalve kan ook niet aangetoond worden, vooral zijn dossier in acht genomen, dat hij zal terugkeren.

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodex)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

in het SIS, reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing:

Opmerkingen:"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Na een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing van 18 februari 2018 niet correct gemotiveerd is. Volgens verzoeker beperkt de beslissing zich tot een opsomming van het administratief parcours dat hij heeft afgelegd zonder rekening te houden met de actuele gezondheidssituatie van zijn vader. Daarnaast heeft de gemachtigde niet geantwoord op het arrest van de Raad waarin de vorige terugnrijving werd geschorst en waarin wordt gewezen op de theorie van de intrekking van de rechtshandeling. Door te handelen alsof die theorie van de intrekking niet specifiek werd geïllustreerd door de Raad, heeft de beslissing de formele motiveringsplicht geschonden.

Verzoeker vervolgt dat het consulaat hem heeft toegestaan op het grondgebied te verblijven, terwijl hij het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Door dit toe te laten, moet men ervan uitgaan dat de gemachtigde impliciet doch zeker de administratieve rechtshandeling (het inreisverbod) heeft ingetrokken. Het is van geen tel dat de beide akten werden genomen door verschillende organen van dezelfde administratie. Dit argument werd door de Raad weerhouden om een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te rechtvaardigen. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde dit punt niet aangehaald, waardoor de formele motiveringsplicht werd geschonden.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel stelt verzoeker dat de gemachtigde in casu niet met alle elementen eigen aan de zaak heeft rekening gehouden en meer bepaald de elementen in het voordeel van verzoeker. Zo vermeldt de beslissing het argument niet dat door de Raad werd weerhouden om de schorsing van de eerste terugnrijvingsbeslissing te rechtvaardigen. De Raad wees volgens verzoeker op de impliciete doch zekere intrekking van het inreisverbod. Deze elementen leiden tot de conclusie dat de administratie een manifeste appreciatiefout heeft begaan en de beslissing niet wettig heeft gemotiveerd. Niet enkel blijkt deze theorie duidelijk aan eenieder die zich enkele minuten buigt over het dossier, maar daarnaast werd zij onderlijnd door de Raad en ter kennis gebracht aan de gemachtigde. Tot slot stelt verzoeker dat door een nieuwe beslissing te nemen volgend op het arrest van 17 februari 2021, maar daarbij handelend alsof de theorie van de intrekking van de akte nooit werd overwogen, de gemachtigde een struisvogelpolitiek toepast, die niet toelaatbaar is in een rechtstaat en het zorgvuldigheidsplicht miskent.

Beide middelen worden wegens hun verwevenheid, samen behandeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

[...]”

Daarnaast steunt de beslissing eveneens op de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscodex.

Artikel 6 van de Schengengrenscodex luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) [...];

ii) [...];

b) [...];

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) [...];

e) [...].

2. [...]

3. [...]

4. [...]

5. [...]”

Artikel 14 van de Schengengrenscodex luidt als volgt:

“1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.

[...]"

De Raad kan verzoeker prima facie niet volgen dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing louter heeft beperkt tot het administratieve parcours dat verzoeker in België heeft doorgemaakt. De gemachtigde is wel degelijk uitgebreid ingegaan op de medische situatie van zijn vader. Zo wijst hij erop dat verzoeker verklaarde steeds bij zijn ouders gewoond te hebben en dat zij, gelet op hun erkende handicap, van hem afhankelijk zijn. De gemachtigde acht dit opmerkelijk nu verzoeker reeds zes keer heeft getracht een verblijfsrecht te bekomen in functie van zijn vader en dus op grond van diens bestaansmiddelen. De gemachtigde stelt dat het voorleggen van een attest van handicap niet voldoende is om te spreken van een dermate band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn ouders opdat hij zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat verzoeker naast zijn vader nog familie heeft in België en dat niets uitsluit dat die andere familieleden bijstand kunnen geven en daarom het verblijf van verzoeker in België niet onontbeerlijk is voor het menswaardig bestaan van de ouders in België. De gemachtigde acht prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven aangetoond van verzoeker in België. De gemachtigde verwijst verder naar een attest van een huisarts, die verwijst naar de gezondheidstoestand van verzoekers vader. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde aan het consulaat te Kiev een e-mail heeft gericht op 18 februari 2021 waarin hij het consulaat heeft verzocht het medisch attest van de huisarts te bezorgen. Volgens dit attest, dat vervolgens door het consulaat werd overgemaakt, blijkt dat het om beginnende dementie gaat. Opnieuw stelt de gemachtigde dat er nog andere familieleden zijn in België, die in staat zijn voor zijn vader te zorgen. Verzoeker laat volledig na in te gaan op deze motieven uit de bestreden terugdrijving.

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker erop dat de huisarts specifiek heeft verwezen naar verzoeker, zodat de aanwezigheid van de andere familieleden in België naast de kwestie is. Verweerder stelt ter zitting op zijn beurt dat uit het attest van de huisarts niet blijkt dat sprake is van nood aan enige mantelzorg van verzoeker en dat verzoeker reeds meer dan een jaar geleden gerepatrieerd is, zodat niet kan aangenomen worden dat plots de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is. De Raad stelt vast dat in het attest van de huisarts inderdaad verwezen wordt naar verzoeker in de volgende bewoordingen: *“het is +- 4 jaar geleden dat vader en zoon elkaar gezien hebben. Het zou goed zijn dat K. [verzoeker] tijdelijk naar België zou komen om deze psychische toestand te verlichten”*. Daarnaast blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker op 20 februari 2019 werd gerepatrieerd. Bijgevolg is dit ongeveer twee jaar geleden, zodat de Raad zich vragen stelt bij de vermelding van de arts dat verzoeker en zijn vader elkaar ongeveer vier jaar niet zouden gezien hebben. Vervolgens blijkt dat de huisarts het heeft over een verlichting van de psychische toestand. Ook al heeft de Raad begrip voor het feit dat verzoeker zijn (beginnend) dementerende vader wenst te bezoeken, dan nog moet verweerder ter zitting prima facie gevolgd worden dat hieruit geen nood aan mantelzorg of bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken, die vereist zijn in een verhouding tussen ouders en meerderjarige kinderen, om van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde niet heeft geantwoord op het argument van de Raad in het schorsingsarrest nr. 249 235 van 17 februari 2021 aangaande de theorie van de intrekking van de rechtshandeling. Hij stelt eveneens dat de bestreden akte zich steunt op een inreisverbod dat impliciet doch zeker werd ingetrokken, omdat hij ondanks dit inreisverbod de toestemming heeft gekregen om zich te begeven op Europees grondgebied. De gemachtigde had met het standpunt van de Raad, dat het inreisverbod impliciet ingetrokken lijkt, moeten rekening houden in zijn motieven.

De Raad stelt vast dat in het schorsingsarrest nr. 249 235 van 17 februari 2021 door de Raad inderdaad als volgt werd gesteld:

“De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich aan de grens heeft aangemeld in het bezit van een paspoort én een visum C dat hem werd verleend door het Consulaat-generaal van België in Kiev voor de periode van 12 februari 2021 tot 16 maart 2021, voor 17 dagen met 1 toegang. Hij verklaarde aan de grenscontroleambtenaren dat hij is toegekomen voor een dringend familiebezoek aan zijn zieke vader. Hoewel zich in het administratief dossier geen stukken bevinden die betrekking hebben op de visumaanvraag zelf, legt verzoeker een bijkomend stuk voor van het Consulaat-generaal in Kiev waarin wordt gesteld dat hij een Schengenvisum C heeft, dat is afgeleverd door België en geldig is van 12 februari 2021 tot 16 maart 2021, voor 17 dagen, met 1 toegang, met als doel “urgent family visit”. Deze gegevens sluiten dus aan bij deze van het visum, met dien verstande dat er nader wordt toegelicht dat verzoeker voor een dringend familiebezoek naar België komt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij naar geen van deze gegevens verwijst in de bestreden beslissing. Nochtans kan dat wel worden verwacht, nu verzoeker lijkt te kunnen worden gevolgd waar hij betoogt dat blijkt dat het inreisverbod waarvan sprake, afgeleverd door de Belgische Staat, door diezelfde Belgische Staat impliciet is opgeheven of minstens impliciet is opgeschort. Artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker lijkt dus prima facie te kunnen worden bijgetreden waar hij betoogt dat de loutere motivering op grond van zijn SIS-seining, in het licht van de voorliggende gegevens, die gekend waren aan de verwerende partij, niet afdoende is om de beslissing tot teruggedrijving te schragen.”

Uit het voorgaande citaat blijkt vooreerst dat de Raad geen melding heeft gemaakt van een impliciete intrekking van het inreisverbod, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, doch wel van een impliciete opheffing of minstens een impliciete schorsing van het inreisverbod. De Raad stipt aan dat een schorsingsarrest gezag van gewijsde erga omnes heeft voor de periode tussen het schorsingsarrest en het arrest ten gronde, nu *“het gezag van gewijsde van een schorsingsarrest [in]houdt dat de uitspraak voorlopig - in afwachting van een eindarrest - als waarheid geldt en dat het door de administratieve rechter prima facie beslecht rechtspunt in het raam van een administratief kort geding niet opnieuw in vraag kan worden gesteld, behoudens in geval van een verzoek tot intrekking of wijziging bedoeld in art. 17, §2, derde lid, R.v.St.-wet (R.v.St., Meert, nr. 70589 van 9 januari 1998)”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., 1285 voetnoot 355). Deze laatste situatie, het verzoek tot intrekking of wijziging van het schorsingsarrest, zoals ook weerhouden in artikel 39/82, §2 laatste lid van de Vreemdelingenwet is thans niet aan de orde (Zie hierover A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., 1285 voetnoot 358). De Raad komt dan ook niet terug op de prima facie vaststelling dat het inreisverbod minstens impliciet is geschorst.

Er blijkt evenwel ook dat de teruggedrijvingsbeslissing van 13 februari 2021, die het voorwerp uitmaakte van het voormelde schorsingsarrest, louter was gesteund op de SIS-seining van verzoeker. De grenscontroleambtenaar had de teruggedrijvingsbeslissing van 13 februari 2021 louter als volgt gemotiveerd: *“X (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene is SIS-geseind onder nummer BEE0800705539700000 inhoudende : “aan de buitengrenzen de toegang tot het grondgebied weigeren.”*

Verzoeker gaat er thans volledig aan voorbij, en verweerder in de nota met opmerkingen grotendeels ook, dat de huidige bestreden teruggedrijvingsbeslissing zich niet langer steunt op de SIS-seining, die voortvloeit uit het inreisverbod, maar op een andere grond voorzien in artikel 3 eerste lid van de Vreemdelingenwet of artikel 6 van de Schengengrenscore die de gemachtigde toestaat de toegang tot het grondgebied te weigeren, namelijk op de grond dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Deze rechtsgrond, indien regelmatig vastgesteld, volstaat op zich voor het nemen van de teruggedrijvingsbeslissing. Bijgevolg kan verzoeker in het verzoekschrift prima facie niet gevolgd worden dat de thans voorliggende teruggedrijving nog steeds zou steunen op een inreisverbod dat impliciet doch zeker werd “ingetrokken”. Ook ter zitting herhaalt de raadvrouw verkeerdelijk dat de thans bestreden teruggedrijving “in hoofdzaak hetzelfde is gebleven” als de teruggedrijving van 13 februari 2021.

Bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde in het begin van de motivering wel kort ingegaan op de vaststelling van de Raad in het schorsingsarrest aangaande de impliciete opheffing of impliciete schorsing van het inreisverbod door de afgifte van het visum. Verzoeker gaat niet in op de motieven van de gemachtigde aangaande zijn standpunt over het feit dat een visum werd afgegeven ondanks de SIS-seining en het inreisverbod. Verzoeker kan dus prima facie ook om die reden niet gevolgd worden dat de gemachtigde aan struisvogelpolitiek heeft gedaan of dit element ten voordele van verzoeker niet in zijn beoordeling heeft betrokken of de formele motiveringsplicht zou geschonden hebben. Hoe dan ook is dit korte motief aangaande het inreisverbod en de SIS-seining overtuigend nu de gemachtigde zich, zoals gezegd en blijktens de bestreden beslissing, niet langer steunt op punt *“H staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)”*, maar wel op punt *“E”* aangaande de onduidelijkheid over het doel van het voorgenomen verblijf (art. 3, eerste lid, 3°). Nu de gemachtigde de teruggedrijving niet langer louter steunt op de SIS-seining, zoals in de teruggedrijving van 13 februari 2021, maar op een andere rechtsgrond, kan het middel dat de Raad ernstig heeft geacht in het voormelde schorsingsarrest thans niet opnieuw tot een schorsing aanleiding geven. De gemachtigde wijst er in de beslissing immers terecht op dat *“dit [...] geen afbreuk [doet] aan het feit dat betrokkene nog steeds moet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden, zoals voorzien in art 6 en 14 van de Schengengrenscore, ook al werd een visum afgeleverd.”* In casu doelt de gemachtigde duidelijk op

artikel 6, 1, c van de Schengengrenscore aangaande het doel van het voorgenomen verblijf en niet langer op artikel 6, 1, d van de Schengengrenscore.

De gemachtigde heeft verder uitvoerig uitgelegd dat verzoeker reeds tal van vestigingsaanvragen heeft ingediend in functie van zijn vader, die telkenmale werden geweigerd; de gemachtigde is ingegaan op de medische situatie van de ouders van verzoeker; hij heeft erop gewezen dat verzoeker nu geen terugkeerticket voorlegt en dat hij een verkeerde feitenvoorstelling heeft gedaan bij de grenspolitie door te zeggen dat hij België had dienen te verlaten omdat hij geen geldige documenten heeft. De gemachtigde heeft, gezien het dossier van verzoeker, blijkens de beslissing ernstige twijfels bij het feit dat verzoeker zal terugkeren na het familiebezoek in het kader van het visum C. De Raad kan deze motieven prima facie niet kennelijk onredelijk of disproportioneel achten in het licht van de vaststelling van de gemachtigde dat het doel van het voorgenomen verblijf van verzoeker onduidelijk is. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker helemaal niet ingaat op deze motieven van de beslissing.

Ter zitting wijst de raadvrouw van verzoeker wel op het feit dat in het dossier wel degelijk een terugkeerticket zit voor 22 maart 2021. Dit strookt inderdaad met de stukken van het administratief dossier. Echter, vooreerst stelt de Raad vast dat dit verweer niet in het verzoekschrift werd opgenomen. Verder meent de Raad dat prima facie, zelfs indien abstractie wordt gemaakt van dit motief, de overige uitgebreide motieven de gerechtvaardigde twijfel van de gemachtigde kunnen dragen over het feit dat verzoeker daadwerkelijk zal terugkeren, en dus over het feit dat het werkelijk doel een louter familiebezoek is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt prima facie niet. Evenmin kan prima facie een manifeste appreciatiefout of een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

De middelen zijn niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES